
V Prešernovem gledališču uprizorili premiero besedila Podsvet

RA SLOVENIJA 1, 09.10.2016, DOGODKI IN ODMEVI, 15.50

Pri sinočnji premieri v **Prešernovem gledališču** v Kranju sta produkcijske sile združila **Prešernovo gledališče** in Slovensko narodno gledališče v Novi Gorici. Govorimo o zelo svežem besedilu z naslovom **Podsvet** sodobne ameriške avtorice Jennifer Haley. Slovenska različica besedila v prevodu Tine Mahkota in v režiji Dušana Jovanovića je na ogled slovenski publiki že tri leta po svetovni premieri v Los Angelesu. Odrsko kriminalko ali celo srhljivko si je ogledala tudi Tadeja Krečič

TADEJA KREČIČ: Naslov drame **Podsvet** bi na prvi pogled lahko napeljal na misel, da gre za kak mitski posmrtni had ali pekel, morda pa v prenesenem pomenu za mafijsko podzemlje. In zanimivo. Nekaj vsega tega skriva podsvet o katerem piše avtorica in kar smo gledali na odru. To je svet virtualnega, ki postane bolj resnično od resničnosti. Nekakšna futuristična situacija, ko nečemu kar je ta trenutek še samoumevno, to je človek bivajoč v nečem čemur rečemo svet in resničnost, konkurira obstoj neke druge resničnosti, ki jo je ustvaril človek za svoje orodje. Vendar si prav ta kreacija svojega avtorja podredi, ter potisne v stisko vprašanja. Ali je v virtualnem svetu vse mogoče in vse dovoljeno? Ali v njem veljajo pravila in katera? Kaj je resnična identiteta človeka in kdo mu jo zagotavlja? Vsa ta nešteta vprašanja odpira besedilo **Podsvet**, ki se je v sinočnji gledališki obliki kazal s širino in globino črnega odra obrobljenega s svetlobno črto. Na njem je ves čas samo paravan in nekakšna zofasta vzpetina s hišico na vrhu. Oboje je bolj poudarek, kot rekvizit neke nedoločljivosti, kar virtualnost pač je. Dogajanje med protagonisti se odvija kot niz številnih prizorov ločenih z zatemnitvami. S tem se ustvarja zapleten, pa vendar ves čas berljiv in privlačen preplet časov in krajev, ki so kar so, hkrati pa tudi niso tako kot vse v podsvetu. Rezultat je nekakšno nelagodje gledalca ob izhodu iz dvorane, saj nejasno slutiti, da je ogrožujoče dejstvo virtualnega bolj na dosegu roke kot so bili pravkar igralci na odru. Občutek torej kakšnega zmore ustvariti le sugestivna gledališka iluzija.